

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ДРУГА СЕКЦІЯ

СПРАВА “МЕЛЬНІКОВА ПРОТИ УКРАЇНИ”

(Заява № 24626/03)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

22 листопада 2005 року

*Це рішення стане остаточним за обставин, викладених у п. 2 статті 44
Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.*

У справі “Мельнікова проти України”

Європейський суд з прав людини (друга секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

пан Дж.-П. Коста (*Mr J.-P. Costa*), Голова

пан А. Б. Бака (*Mr A.B. Baka*),

пан І. Кабрал Баррето (*Mr I. Cabral Barreto*),

пан Р. Тюрмен (*Mr R. Türmen*),

пан В. Буткевич (*Mr V. Butkevych*),

пані Д. Йочене (*Ms D. Jočienė*),

пан Д. Поповіч (*Mr D. Popović*) судді,

та пані С. Долле (*Mrs S. Dolle*), Секретар секції

після обговорення в нарадчій кімнаті 3 листопада 2005 року,
вносить таке рішення, що було прийняте цього дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена проти України за заявою (№ 24626/03), поданою до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав і основних свобод людини (далі – Конвенція) громадянкою України Наталією Михайлівною Мельніковою (далі – заявниця) 19 липня 2003 року.
2. Уряд України (далі - Уряд) був представлений Уповноваженим - пані Валерією Лутковською.
3. 13 жовтня 2004 року Суд вирішив направити заяву на комунікацію з Урядом. Відповідно до п. 3 ст. 29 Конвенції, Суд вирішив, що прийнятність та суть скарги розглядатимуться одночасно.

ФАКТИ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявниця народилася в 1956 році і проживає у м. Лозова, Україна.
5. 14 квітня 1999 року Лозівський міський суд зобов'язав Лозівське міське управління освіти виплатити заявниці 1,407.14 грн.¹ з метою відшкодування заборгованості із заробітної плати.
6. 7 червня 1999 року відділ державної виконавчої служби Лозівського міського управління юстиції відкрив виконавче провадження на підставі рішення суду.

---

¹ Приблизно 230 Євро

7. У жовтні 2001 року заявниця подала позов в цьому ж суді проти відділу державної виконавчої служби Лозівського міського управління юстиції у зв'язку із невиконанням ним рішення суду, винесеного на її користь. 24 травня 2002 суд виніс рішення проти заявниці та не визнав вини відділу державної виконавчої служби. Суд вирішив, що рішення не могло бути виконане у зв'язку із відсутністю коштів у Державному бюджеті.
8. 13 серпня 2002 року Апеляційний суд Харківської області та 30 січня 2003 року Верховний Суд України залишили без змін рішення суду від 24 травня 2002 року.
9. 24 листопада 2004 року рішення суду від 14 квітня 1999 було виконане у повному обсязі.

II ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО ТА ПРАКТИКА

10. Національне законодавство викладене у рішенні „*Ромашов проти України*” (заява № 67534/01, рішення від 27.07.2004 р., пп. 16-18.).

ПРАВО

11. Заявниця скаржилася на неспроможність державних органів виконати рішення Лозівського міського суду від 14 квітня 1999 року в належний строк. Вона стверджувала про порушення п. 1 ст. 6 Конвенції та ст. 1 Протоколу № 1 до Конвенції, які передбачають наступне:

п.1 статті 6 Конвенції

„Кожен при вирішенні спору щодо його цивільних прав і обов'язків (...) має право на справедливий і відкритий розгляд упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом. (...).”

стаття 1 Протоколу № 1 до Конвенції:

“Кожна фізична або юридична особа має право на мирне володіння своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений свого майна інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом або загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які, на її думку, є необхідними для здійснення контролю за користуванням майном відповідно до загальних інтересів ...”.

I. ПРИЙНЯТНІСТЬ

12. Уряд оспорював статус жертви заявниці та вичерпання нею національних засобів захисту, так само, як і в інших подібних справах, у яких Суд вже відхилив такі аргументи (див. згадане вище рішення „*Ромашов проти України*”, пп. 23-23). Суд вважає, що дані заперечення повинні бути відхилені з тих самих причин.

13. Суд дійшов висновку, що скарга заявниці піднімає серйозні питання факту та права відповідно до Конвенції, вивчення яких вимагає розгляду справи по суті. Суд не знаходить підстав для визнання цієї частини заяви неприйнятною.

II. ЩОДО СУТІ

14. У своїх зауваженнях Уряд стверджував, що не було порушено ні п.1 ст.6 Конвенції, ні ст.1 Протоколу №1 до Конвенції (як у згаданій вище справі „Ромашов проти України”, п. 37, та у справі „Войтенко проти України”, заява № 18966/02, рішення від 29 червня 2004 року п.37).
15. Заявник не погодився з цим твердженням.
16. Суд зауважує, що рішення Лозівського міського суду залишалось невиконаним більше ніж п’ять років та сім місяців.
17. Суд нагадав, що вже було визнано порушення п. 1 ст. 6 Конвенції та ст.1 Протоколу №1 до Конвенції у справах, у яких розглядалися ті ж самі питання, що і у цій справі (див. наприклад, згадане вище рішення у справі “Войтенко проти України”, пп.39-43 та 53-55).
18. Розглянувши всі подані матеріали у справі, Суд вважає, що Уряд не надав жодного факту чи аргументу, який міг би переконати Суд дійти іншого висновку у цій справі. Відповідно, у цій справі було порушення п. 1 ст. 6 Конвенції та ст.1 Протоколу №1 до Конвенції.

III ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

19. Стаття 41 Конвенції передбачає:

“Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє законодавство відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткову сатисфакцію, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію”.

A. Шкода

20. Заявниця просила відшкодувати матеріальну шкоду у сумі 1 051 грн.¹, у якості компенсації за затримку у виплаті заборгованості за судовим рішенням. Заявниця додатково просила відшкодувати нематеріальну шкоду в сумі 5,000 грн².
21. Уряд стверджував, що заявниця не обґрунтувала свої вимоги та вважав, що визнання порушення у цій справі становитиме достатню справедливую сатисфакцію у цій справі.

¹ Приблизно 172 Євро

² Приблизно 818 Євро

22. Суд вважає позовні вимоги заявниці обґрунтованими і тому присуджує їх в повному обсязі, тобто в сумі приблизно 990 ЄВРО.

Б. Судові витрати

23. Заявник не надав жодних аргументів з цього приводу. Суд також нічого не присудив.

В. Пеня

24. Суд вважає за доцільне призначити пеню на підставі граничної позичкової ставки Європейського Центрального Банку, до якої мають бути додані три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скаргу прийнятною;
2. *Встановлює*, що у цій справі було порушення п. 1 статті 6 Конвенції;
3. *Встановлює*, що у цій справі було порушення ст. 1 Протоколу №1 до Конвенції;
4. *Встановлює*, що:
  - (а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплати заявниці суму, що складає 990 ЄВРО (дев'ятсот дев'яносто ЄВРО) як компенсацію за нематеріальну шкоду, плюс суму будь-якого податку, який може бути стягнуто з заявниці; валюта платежу має бути конвертована у національну валюту держави-відповідача на день здійснення платежу;
  - (б) у випадку невиплати чи несвоєчасної виплати державою-відповідачем належної заявниці суми, на неї нараховуватиметься пеня, яка дорівнює граничній позичковій ставці Європейського Центрального Банку плюс три відсотки, з часу, коли закінчиться вищезгаданий тримісячний строк, і до моменту повного розрахунку.
5. *Відхиляє* інші вимоги заявниці щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою та повідомлено письмово 22 листопада 2005 року відповідно до пп. 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

Долле
Секретар

Ж.-П. Коста
Голова